

1 Ιουλίου, 1993

[ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στές]

ΡΕΝΟΣ ΠΟΥΜΠΟΥΡΗΣ,

Εφεσείων,

ν.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗ (OVERSEAS) LTD. OF
GUENSAY K.A.,

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8290)

Αμέλεια — Εργατικό ατύχημα — Συντρέχουσα αμέλεια — Εργάτης σε
οικοδομικές εργασίες τραυματίστηκε μετά από ενέργειά του που συ-
νιστούσε συντρέχουσα αμέλεια, αλλά είχε γίνει μετά από οδηγίες ή με
την ανοχή του επιστάτη του — Ο καταλογισμός συντρέχουσας αμέ-
λειας κατά το 1/3 από το πρωτόδικο Δικαστήριο αντικαταστάθηκε με
5 ποσοστό ευθύνης 15% από το Εφετείο.

Ο εφεσείων ήταν υπάλληλος της εφεσιβλήτης και ασχολείτο με την
κατασκευή μεταλλικών πύργων που χρησιμοποιούνταν σαν αποθήκες
νερού. Το κατασκευάσμα αποτελείτο από κάθετους και οριζόντιους
10 μεταλλικούς δοκούς που συναρμολογούντο μεταξύ τους σε τετραγω-
νικό σχήμα. Οι οριζόντιες δοκοί μεταξύ των πλαϊσίων ασφαλιζοντο
με δύο μεταλλικές ράβδους που τοποθετούντο σε σχήμα "X". Για την
τοποθέτηση των ράβδων αυτών εχρειάζετο η συντονισμένη προσπά-
θεια δύο εργατών. Σε περίπτωση που ο ένας εργάτης δεν μπορούσε
15 να επιτύχει την εφαρμογή της ράβδου μπορούσε να ζητήσει την βοή-
θεια του άλλου. Ο εφεσείων, ανταποκρινόμενος σε αίτημα του συνα-
δέλφου του για βοήθεια, προχώρησε προς αυτόν περπατώντας πάνω
στην οριζόντια δοκό, που βρισκόταν σε ύψος 8 μέτρων από το έδα-
φος. Για κάποιο διάστημα ήταν υποχρεωμένος να περπατήσει πάνω
20 στην οριζόντια δοκό χωρίς οποιοδήποτε στήριγμα. Ενώ βρισκόταν
στο σημείο εκείνο κτυπήθηκε από ένα εργαλείο που είχε πέσει από πά-
νω και κατέπεσε στο έδαφος με αποτέλεσμα να υποστεί διάφορες σω-
ματικές βλάβες. Οι γενικές και ειδικές αποζημιώσεις συμφωνήθηκαν
σε ΛΚ 32.600 πάνω σε πλήρη ευθύνη, και απέμεινε για εκδίκαση το θέ-
μα της ευθύνης. Ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου προσάχθηκε
25 μαρτυρία ότι ο ασφαλής τρόπος για τον εφεσείωντα να διασχίσει το

σημείο εκείνο της δοκού ήταν καθήμενος και όχι περπατώντας πάνω σ' αυτή, αλλά ότι ο καθιερωμένος τρόπος και/ή ο τρόπος που ανεχόταν ο επιστάτης του εφεσεΐοντα ήταν περπατώντας πάνω σ' αυτή. Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι οι εφεσίβλητοι ήταν ένοχοι αμέλειας διότι δεν είχαν προσφέρει ικανοποιητικό σύστημα εργασίας, θεωρώντας τους υπεύθυνους με βάση την αρχή *res ipsa loquitur* για την πτώση του εργαλείου, αλλά βρήκε και τον εφεσεΐοντα ένοχο συντρέχουσας αμέλειας, και καταμέρισε την ευθύνη σε 2/3 για την εφεσίβλητη και 1/3 για τον εφεσεΐοντα. Κατ' έφεση, ο εφεσεΐων ισχυρίστηκε ότι το ποσοστό ευθύνης του, αν υπήρχε, ήταν πολύ χαμηλότερο, ενώ η εφεσίβλητη με αντέφεση, ισχυρίστηκε ότι το ποσοστό ευθύνης του εφεσεΐοντα έπρεπε να ήταν πολύ ψηλότερο.

Αποφασίσθηκε ότι:

Με βάση την νομολογία ο εφεσεΐων ήταν ένοχος συντρέχουσας αμέλειας που συνίστατο στο ότι, ενώ μπορούσε να περάσει απέναντι καθήμενος στη δοκό, παρέλειψε να το πράξει εκθέτοντας έτσι με το να περπατήσει στη δοκό σε μεγαλύτερο κίνδυνο τον εαυτό του. Υπό τις περιστάσεις, όμως, και ιδιαίτερα το γεγονός ότι ο τρόπος που είχε χρησιμοποιήσει ο εφεσεΐων ήταν τουλάχιστο σιωπηρά αποδεκτός από τον επιστάτη του, η ευθύνη που έπρεπε να αποδοθεί στον εφεσεΐοντα έπρεπε να ήταν 15% και αυτή της εφεσίβλητης 85%.

Η έφεση επιτράπηκε με έξοδα. Η αντέφεση απορρίφθηκε χωρίς έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Jones v. Livox [1952] 2 Q.B. 616 25

Laszcyk v. National Coal Board [1954] 3 All E.R. 205.

Έφεση.

Έφεση από τον ενάγοντα κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Λαούτας, Αναπλ. Π.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 23.10.1990 (Αφ. Αγωγής 9733/85) με την οποία βρέθηκε συντρέχουσα αμέλεια εκ μέρους του ενάγοντα η οποία καθορίστηκε στο 1/3 της ευθύνης για εργατικό ατύχημα κατά το οποίο τραυματίστηκε ο ενάγων - εφεσεΐων καθ' όν χρόνον εργοδοτείτο από τους εναγομένους - εφεσίβλητους.

B. Βασιλειάδης με Μυριανθέα, για τον εφεσεΐοντα. 35

N. Παπανσταθίου, για τον εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Π. Αρτέμης, Δ.

5 ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Οι συνθήκες και τα γεγονότα της υπόθεσης αυτής, που αφορά τραυματισμό του ενάγοντα σε εργατικό ατύχημα σε χώρο οικοδομικών εργασιών φαίνονται καθαρά στην απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, αποσπάσματα από την οποία παραθέτουμε πιο κάτω, για να τεθούν τα πλαίσια μέσα στα οποία περιστράφηκε η έφεση και η αντέφεση.

10 “Οι εναγόμενοι ήταν οι εργοδότες του (ενάγοντα) και οι εργολάβοι του όλου έργου.

15 Η εργασία συνίστατο στην ανέγερση μεταλλικών πύργων. Ο ίδιος ήταν εφαρμοστής σιδήρων. Την ίδια ακριβώς μέρα, ενώ εκτελούσε την εργασία του κατέπεσε από ύψος 8-10 μέτρων, με συνεπακόλουθο τον τραυματισμό του. Η παρούσα του αξίωση είναι για γενικές και ειδικές αποζημιώσεις που προέκυψαν από την ισχυριζόμενη αμέλεια των εναγομένων.

20 Πριν από την ακροαματική διαδικασία συμφωνήθηκαν οι ειδικές και γενικές αποζημιώσεις σε £32.600.- πάνω σε πλήρη ευθύνη. Μόνο το θέμα της ευθύνης υπήρξε το αντικείμενο της δίκης που ακολούθησε.

25 Ο ενάγων ασχολείτο με την κατασκευή μεταλλικών πύργων ομοίων εκείνων που απεικονίζονται στη φωτογραφία, Τεκμήριο 3. Ο αποπερατωμένος πύργος είχε ύψος και μέχρι 70 μέτρα. Η εσωτερική του επιφάνεια επενδύετο με μέταλλο. Εχρησιμοποιείτο για την αποθήκευση νερού. Το όλο κατασκεύασμα αποτελείτο από κάθετους και οριζόντιους μεταλλικούς δοκούς, που συναρμολογούντο μεταξύ τους σε τετραγωνικό σχήμα. Κάθε ολοκληρωμένο τετράγωνο (τελάρο), όπως το χαρακτηρίσαν, ήταν ύψος οκτώ μέτρα περίπου. Οι οριζόντιες δοκοί, μεταξύ των πλαισίων αυτών, ασφαλιζοντο με δύο μεταλλικές ράβδους που ετοποθετούντο σε σχήμα “X”. Για τη τοποθέτηση των ράβδων αυτών εχρειάζετο η συντονισμένη προσπάθεια δυο εργατών.

30 Κάθε ράβδος έφερε δύο οπές σε κάθε άκρη. Η άνω άκρη εστερεώνετο στη γωνία της άνω οριζόντιας δοκού και η άλλη στην αντίθετη κάτω γωνία. Η διαδικασία ήταν να στερεωθεί πρώτα το άνω μέρος της ράβδου με το ανάλογο πολόνι. Ακο-

λούθως ο εργάτης που ευρίσκετο στην άλλη οριζόντια δοκό, κάτωθεν του προηγούμενου εργάτη, με τη δική του σειρά, στερέωνε την ράβδο στη δική του γωνία. Για να επιτευχθεί η σύσφιξη των πολονιών εχρησιμοποιείτο ειδικό εργαλείο, ο λεγόμενος “ζουμπάς”. Το περιέγραψαν σαν ένα εργαλείο με μια λεπτή αιχμηρή κατάληξη στην μιά άκρη και σαν κλειδί στην άλλη. Ο ζουμπάς πρόσφερε διπλή εξυπηρέτηση. Η αιχμηρή του πλευρά βοηθούσε τον εργάτη στο κάτω μέρος της δοκού, να μετακινήσει την χιαστί ράβδο σε τέτοια θέση έτσι που οι κάτω οπές να συγχρονισθούν με εκείνες της γωνίας για να διαπεραστούν και οι δύο με το πολόνι. Ακολούθως η πλευρά - κλειδί - του ζουμπά εχρησιμοποιείτο για να βιδωθεί και στερεωθεί το πολόνι. Οι οριζόντιες δοκοί στις γωνίες των οποίων στερεωνόνταν οι χιαστοί ράβδοι είχαν μήκος περίπου 3-4 μέτρα. Είχαν δύο παράλληλες και μία κάθετη επιφάνεια - (Βλέπε Τεκμήριο 2).Π

Υπήρξε διαφωνία για τις διαστάσεις αυτών των επιφανειών. Ο ενάγων προσδιόρισε το ύψος των δύο παράλληλων επιφανειών σε 2 ίντρες ή 5 εκατοστά και της καθέτου επιφάνειας σε 6 ίντρες ή 15 εκατοστά, ενώ ο μάρτυρας των εναγομένων σε 25 και 50 εκατοστά αντίστοιχα.

Ο ενάγων, σύμφωνα με τη μαρτυρία του, ασχολήθηκε σε παρόμοια εργασία στο παρελθόν. Τον ουσιαστικό χρόνο του δυστυχήματος εργάζετο σε πλαίσιο ύψους 8 μέτρων περίπου. Ο κάθε εργάτης ήτο τοποθετημένος στις απέναντι γωνίες, που σχηματίζονταν από τις κάθετες και οριζόντιες δοκούς. Ήταν δεμμένοι με ζώνη ασφάλειας. Η ζώνη στερεωνόταν στη μέση τους και κλειδωνε. Είχε ένα σχοινί στην άκρη του οποίου υπήρχε σιδερένιος χαλκός, που στερεωνόταν στη κάθετη δοκό της γωνίας, όπου εργαζόταν. Υπήρχαν περιπτώσεις όπου ο ένας από τους δύο εργάτες αντιμετώπιζε δυσκολίες στη προσπάθειά του να τοποθετήσει τη δική του άκρη της χιαστί ράβδου, στην πρόπυσα θέση, για να βιδωθούν τα πολόνια. Τότε εκαλούσε τον συνάδελφό του για να τον βοηθήσει. Τούτο συνέβη και με τον ενάγοντα.

Την ημέρα του δυστυχήματος κλήθηκε από τον σύντροφο του για να του παράσχει βοήθεια. Απελευθέρωσε το σχοινί της ζώνης του από τη δοκό και προχώρησε κατά μήκος της οριζόντιας δοκού για να μεταβεί στην απέναντι γωνία. Ενώ προχωρούσε και ευρίσκετο στο μέσον της δοκού κτυπήθηκε από ένα ζουμπά που έπεσε από το πιο πάνω πλαίσιο, κτυπώντας τον στον ώμο και στο χέρι. Με το κτύπημα απώλεσε την ισορροπία του και έπεσε στο έδαφος. Από τη πτώση τραυματίστηκε. Όπως ισχυρίστηκε, με τον ίδιο τρόπο μετακινήθηκε σε δύο ή και τρεις πε-

5 ριπτώσεις προηγουμένως. Όταν ξεκίνησε και σε κάποιαν απόσταση χρησιμοποιούσε σαν στερέωμα τις χιαστί ράβδους. Μετά όμως, λόγω ύψους, δεν μπορούσε να τις χρησιμοποιήσει και προχώρησε χωρίς στήριγμα. Σύμφωνα πάντοτε με τη μαρτυρία του, η διαδικασία αυτή του υποδείχθηκε από τον Καττιριτζή που ήταν ο επιστάτης. Δεν προσφέρετο άλλος τρόπος μετακίνησης των εργατών.”

10 Το Δικαστήριο αφού ανέλυσε τη μαρτυρία, κατέληξε στα ευρήματα του αναφορικά με τις πραγματικές συνθήκες του ατυχήματος και οδηγήθηκε στα συμπεράσματα του, που φαίνονται στις σελ.61 και 62 των πρακτικών, τα οποία και παραθέτουμε.

15 “Έκρινα την προσαχθείσα μαρτυρία με την πρέπουσα σχολαστικότητα. Προτιμώ και αποδέχομαι την εκδοχή του ενάγοντα η οποία ενισχύεται και ενδυναμώνεται από εκείνη του μάρτυρά του. Τον τελευταίο τον θεωρώ μάλλον ανεξάρτητο. Φρονώ ότι και οι δυο ήταν σε πλεονεκτικότερη θέση να δώσουν λεπτομέρειες των συνθηκών κάτω από τις οποίες έλαβε χώραν το δυστύχημα. Είναι αυτοί που ενήργησαν σύμφωνα με τις οδηγίες του επιστάτη στο χώρο της εργασίας. Αποκλίνω υπέρ της εισηγήσεως του δικηγόρου του ενάγοντα ότι η μαρτυρία του Τσίγκη αφορούσε τη θεωρητική άποψη των οδηγιών που έπρεπε να ακολουθούνται, αλλά δεν ήταν σε θέση να εγνωρίζε εάν ακολουθούντο στο χώρο της εργασίας. Υπάρχει μαρτυρία, που δεν ανετράπη, ότι στο χώρο εργασιών υπήρχε άλλος επιστάτης που έδιδε οδηγίες και που φαίνεται από τη μαρτυρία, δεν συμφωνούσαν με εκείνες του Τσίγκη. Τούτο είναι ένα άλλο στοιχείο που ενισχύει τη θέση του ενάγοντα και τον καθιστά πιο αξιόπιστο. Πιστεύω ότι ούτε η αντεξέταση του ενάγοντα ή του μάρτυρά του ούτε και η μαρτυρία του Τσίγκη έχουν αποδυναμώσει την εκδοχή του. Σαν συνέπεια των πιο πάνω είναι και η αποδοχή από το Δικαστήριο των συνθηκών κάτω από τις οποίες έγινε το δυστύχημα, όπως τις περιέγραψε ο ενάγων. Δέχομαι τη διαδικασία που ελέχθη από τον ενάγοντα ότι ακολουθείτο όταν παρίστατο ανάγκη ο ένας από τους δυο εργάτες να εκαλείτο για να βοηθήσει τον συνάδελφό του.

40 Το κρίσιμο σημείο ήταν το βάδισμα πάνω στην οριζόντια δοκό. Βρίσκω σαν γεγονός ότι η πορεία αυτή εγίνετο χωρίς να υπάρχει στήριγμα σε μια μικρή απόσταση. Ο εργάτης μπορούσε να πετύχει τη μετακίνησή του με τον τρόπο αυτό γιατί η κάθετη δοκός ήταν τέτοιου πάχους που επέτρεπε κάτι τέτοιο. Φαίνεται ότι ήταν η μόνη πρακτική μέθοδος που ακολουθείτο. Δέχομαι επίσης, και τούτο παραμένει αναντίλεκτο, ότι η πτώση

του ενάγοντα οφείλετο στο κτύπημα που υπέστη από το ζουμπά, ένα αρκετά βαρύ εργαλείο.”

Τελικά, το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το σύστημα εργασίας που πρόσφεραν οι εφεσίβλητοι - εναγόμενοι δεν ήταν ικανοποιητικό και εφαρμόζοντας το δόγμα *res ipsa loquitur* τους θεώρησε ως υπεύθυνους και για την πτώση του εργαλείου που προκάλεσε την απώλεια της ισορροπίας και τον τραυματισμό του ενάγοντα. 5

Το επόμενο θέμα που είχε να εξετάσει το πρωτόδικο Δικαστήριο ήταν η ύπαρξη συντρέχουσας αμέλειας εκ μέρους του εφεσεϊοντα-ενάγοντα, το οποίο απάντησε καταφατικά χωρίς όμως να συγκεκριμενοποιήσει ποιά ήταν η συμπεριφορά του που συνιστούσε την συντρέχουσα αμέλεια. 10

Με την έφεση του ο ενάγων υποστηρίζει ότι κακώς το πρωτόδικο Δικαστήριο βρήκε συντρέχουσα αμέλεια εκ μέρους του, η οποία καθορίστηκε στο 1/3 της ευθύνης, ενώ με την αντέφεση τους οι εφεσίβλητοι-εναγόμενοι υποστήριξαν ότι το ατύχημα προξενήθηκε λόγω της αποκλειστικής αμέλειας του ενάγοντα ή της συντρέχουσας αμέλειας του σε ποσοστό πολύ μεγαλύτερο του 1/3. Πιο συγκεκριμένα ο ευπαιδευτος συνήγορος του εφεσεϊοντα-ενάγοντα υποστήριξε ότι η συμπεριφορά του εφεσεϊοντα-ενάγοντα κατ' ουδένα τρόπο συνέβαλε στο ατύχημα και ως εκ τούτου κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες δεν θα μπορούσε να θεωρείται συνυπεύθυνος για το συμβάν, ενώ ο ευπαιδευτος συνήγορος των εφεσιβλήτων εναγομένων υποστήριξε ότι η αποτυχία του ενάγοντα να λάβει προφυλάξεις είναι αρκετή για να τον καταστήσει συνυπεύθυνο για το ατύχημα και αναφέρθηκε ειδικά στην υπόθεση *Jones v. Livox* [1952] 2 Q.B. 616. 15 20 25

Τόσο το πρωτόδικο Δικαστήριο όσο και οι συνήγοροι στις αγορεύσεις τους παρέθεσαν σειρά αυθεντιών προς υποστήριξη των θέσεων τους οι δε εναγόμενοι επικέντρωσαν την επιχειρηματολογία τους στο γεγονός ότι, εάν ο ενάγων περνούσε από τη μία πλευρά στην άλλη καθήμενος στην δοκό, θα είχε πολύ μεγαλύτερη ισορροπία και ασφάλεια και δυνατόν η πτώση του και ο τραυματισμός του να αποφεύγονταν. Κατά τη διάρκεια της επιχειρηματολογίας οι συνήγοροι αναφέρθηκαν λεπτομερώς σε θέματα αιτιώδους συνάφειας (causation) της συμπεριφοράς του ενάγοντα και του ατυχήματος και στη δυνατότητα πρόβλεψης (foreseeability) του κινδύνου. 30 35

Είχαμε την ευκαιρία να μελετήσουμε προσεκτικά τις αποφάσεις στην υπόθεση *Jones v. Livox* (πίο πάνω), που ομολογουμένως υπήρξε πολύ βοηθητική στην επίλυση των εγχειρομένων θεμά- 40

των. Θα παραθέσουμε πιά κάτω αποσπάσματα στα οποία αναλύονται οι πιά πάνω θέσεις. Στην υπόθεση εκείνη, κατά παράβαση ρητών οδηγιών των εργοδοτών του, ο ενάγων στάθηκε στη δοκό ρυμούλκησης οχήματος (tow bar), με αποτέλεσμα να τραυματιστεί σοβαρά όταν άλλο όχημα των εναγομένων προσέκρουσε σ' αυτό. Στη 5 σελ.614 της απόφασης αυτής αναφέρονται τα ακόλουθα:

“It is not so much a question of Was the plaintiff’s conduct the cause of the accident? as Did it contribute to the accident? on the assumption that it was something of a kind which a reasonably careful man so placed would not have done. If he unreasonably, or improperly, exposed himself to this particular risk, I do not think that he ought to be allowed to say that it was not a cause operating to produce the damage, even though one may think that the prohibition against riding on the vehicle was not made with that particular risk in mind. 10 15

Επίσης στη σελ.615 το Δικαστήριο παρατήρησε τα ακόλουθα αναφορικά με το προβλεπτό του κινδύνου:

“Although contributory negligence does not depend on a duty of care, it does depend on foreseeability. Just as actionable negligence requires the foreseeability of harm to others, so contributory negligence requires the foreseeability of harm to oneself. A person is guilty of contributory negligence if he ought reasonably to have foreseen that, if he did not act as a reasonable, prudent man, he might be hurt himself; and in his reckonings he must take into account the possibility of others being careless. 20 25

Once negligence is proved, then no matter whether it is actionable negligence or contributory negligence, the person who is guilty of it must bear his proper share of responsibility for the consequences. The consequences do not depend on foreseeability, but on causation. The question in every case is: What faults were there which caused the damage? Was his fault one of them?” 30

Σχετικό είναι επίσης και το πιά κάτω απόσπασμα από τη σελ.616:

“In my opinion, however, foreseeability is not the decisive test of causation. It is often a relevant factor, but it is not decisive. Even though the plaintiff did not foresee the possibility of being crushed, nevertheless in the ordinary plain common sense of this business the injury suffered by the plaintiff was due in part to the 35

fact that he chose to ride on the towbar to lunch instead of walking down on his feet.

Τέλος, η νομική θέση διατυπώθηκε από τον Denning L.J. ως ακολούθως στη σελ.617:

“It all comes to this: If a man carelessly rides on a vehicle in a dangerous position, and subsequently there is a collision in which his injuries are made worse by reason of his position than they otherwise would have been, then his damage is partly the result of his own fault, and the damages recoverable by him fall to be reduced accordingly.” 5 10

Με βάση τις πιό πάνω και όλες τις νομολογημένες αρχές καταλήξαμε στο συμπέρασμα πως ο ενάγοντας ήταν υπεύθυνος συντρέχουσας αμέλειας που συνίστατο στο ότι ενώ μπορούσε να περάσει απέναντι καθημέρος στη δοκό παρέλειψε να το πράξει εκθέτοντας έτσι με το να περπατήσει στη δοκό σε μεγαλύτερο κίνδυνο τον εαυτό του. 15

Το τι παραμένει τώρα να αποφασίσουμε είναι κατά πόσο ο καταμερισμός της ευθύνης από το πρωτόδικο Δικαστήριο ήταν ορθός κάτω από τις συνθήκες αυτές. Στην υπόθεση **Jones v. Livox** (πιό πάνω) η ευθύνη του ενάγοντα καθορίστηκε στο 20%. 20

Στην υπόθεση **Laszczyk v. National Coal Board** [1954] 3 All E.R. 205, όπου ο ενάγοντας κατά παράβαση νομοθετικών προνοιών αλλά κατόπιν ρητών οδηγιών των εργοδοτών του εργαζέτο στο στόμιο ορυχείου και τραυματίστηκε στο σημείο αυτό, θεωρήθηκε υπεύθυνος κατά 5%. 25

Στην υπό εκδίκαση έφεση, όπως βρήκε το πρωτόδικο Δικαστήριο, ο τρόπος με τον οποίο διάσχισε τη δοκό ο ενάγοντας ήταν ο τρόπος με τον οποίον ενεργούσαν γενικά οι εργοδοτούμενοι στο εργοτάξιο και το λιγότερο που μπορεί να λεχθεί, τούτο γινόταν με τη σιωπηρή συγκατάθεση του επιστάτη που ήταν παρών στο εργοτάξιο. Παρόλον τούτο ήταν εντός των δυνατοτήτων του ενάγοντα και αυτό δεν θα σήμαινε ανυπακοή στις οδηγίες των υπευθύνων εργοδοτών του να διασχίσει τη δοκό καθημέρος αντί όρθιος. Τα γεγονότα έτσι της υπόθεσης βρίσκονται κάπου ενδιάμεσα σε αναφορά με τη συμπεριφορά του ενάγοντα σε εκείνα της υπόθεσης **Livox** και εκείνα της υπόθεσης **Laszczyk** (πιό πάνω). Ως εκ τούτου καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως ο καταμερισμός της ευθύνης του πρωτόδικου Δικαστηρίου ήταν φανερά εσφαλμένος σε βαθμό που να δικαιολογεί την επέμβαση μας. 30 35

- 5 Κάτω από το φως όλων των πιό πάνω η έφεση του ενάγοντα γίνεται αποδεκτή και ο καταμερισμός της ευθύνης του πρωτόδικου Δικαστηρίου ανατρέπεται και αντικαθίσταται με ποσοστό ευθύνης 85% για τους εφεσίβλητους-εναγομένους και 15% για τον εφεσείοντα-ενάγοντα με έξοδα υπέρ του.

Η αντέφεση των εναγομένων απορρίπτεται χωρίς διάταγμα για έξοδα.

Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα. Η αντέφεση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.